

hindre Dem i at begaa en af den Art Ubesindigheder, der mærker en offentlig Personlighed for Livstid.«

Pastor Gaardbo havde ondt af den gamle Mand for hans tilsyneladende Mangel paa Forstaaelse. Samtidig rørtes han over hans Oprigtighed, som han fuldt ud troede paa. Hans Svar blev derfor kun en Gentagelse af, hvad han tidligere havde sagt, at han personlig ikke havde andet Ønske end at blive i sin Præstegaard. Han nænnede ikke at sige den gamle Mand, hvor lidt det navnlig fristede ham at blive ført ind i det offentlige Liv ved ham og maaske proklameres som hans Tronarving. Han tvivlede endog saa om, at overhovedet nogen forstandig Mand længer vilde vedgaa Arv og Gæld i Farbroderens politiske Dødsbo. Ikke engang Balduin Hansen.

Men hvad han fortav, det læste Enslevs aarvaagne Blik i hans forlegne Mine, og i samme Nu var Dødsdommen fældet over ham. Det glimtede i den Gamles Øjne som af et Øksehug. Han vidste nu, hvad han havde villet vide. Forøvrigt lod han sig ikke mærke med noget, og lidt efter rejste han sig roligt op. Der var snarest noget brudt og dæmpet i Stemmeklangen, da han sagde:

»Jeg har nu gjort, hvad jeg ansaae for min Skyldighed. — Vil De saa behage at lade Vognen køre frem.«